

Julia Toots armsas bullerbylikus nukukojas, kus korraldatakse nii meisterdamist tulvil laste sünnipäevapidusid kui ka vabas vormis koosolekuid.

Kohapeal valmivad nii siiruvirulised heegeldatud vaibad kui ka lastetuppa ideaalselt sobivad lambavaibakesed.

Heini Soobik ja Kadi-Ingrid Lilles Muusikakambri, mille seinad kaunistati etnograafiahõnguliste joonistustega.

UKSE AVAVAD SÕBRALIKUD PERENAISED Kadri Rebane ja Herdis Elmend.

“Mõelda, siin olid kunagi kontoriruumid,” teatab Kadri.

Kunstipisikuga nakatunud hoones ringi uudistades ei suuda seda asjaolu esitsa uskudagi. Ent siis avavad perenaised ühe pisikese toa ukse. “See ruum on veel korrastamata. Niisugused olid nad kõik,” ütleb Herdis.

Maad katab nõukaajast inspireeritud mistra, seinu valgeks vööbatud kipsplaat. Tõepoolest, metamorfoos on olnud muljetavaldav.

“Kui siia majja tulime, oli meil palju

ideid, ent vähe ressursi,” meenutab Kadri. “Iga käsitöökoda hakkas otsima oma isikupära ja stiili.”

“Leppisime kokku, et rõhku paneme emotsionaalsusele ja sõbralikkusele,” lisab Herdis. “Tegijaile see meeldis. Tundub, et külalistele õnneks ka.”

Tänapäevaste käsitöölise sisustatud hoones pörkuvad erinevad ajastud ja tehnikad: mida sobis hoida, seda hoiti; etnograafiast inspireeritud jooned leidsid tee kodade sisekujundusse ja koridoride seintele, looduslähedased materjalid asendasid anonüümse euroremondi.

“Mõnes kohas aitas lihtsalt vana eemal-

damisest. Kui mistra prügimäele rändas, paljastusid vineertahvliid, mis lihvituna ja värvituna siia päris hästi sobivad,” räägib Herdis.

Käiste üleskäärimist ja pintslite haaramist tegijad ei peljanud. Rohked seinamaalingud ja suunavad sildid aitavad keerulise planeeringuga hoones õiget kurssi hoida. “Kirjutame ustele kinnitatud tahvlitele kriidiga, kus parajasti oleme ja mis numbrilt meid kätte saab. Niisuguseid viitasid on meil palju,” naerab Kadri. “Igas kojas on oma töökoda. Eks tegijad liiguvad ringi ja löövad kaasa ka teiste kodade tegemistes.”